

Italie 2018

Deze lange endorfinetrip gaat vanuit Wageningen per fiets via de Alpen naar Lago Maggiore. Op zaterdag 14 juli 2018 vertrek ik vanuit Wageningen met een Santos Travelite naar de Bodensee (Zwitserland). Daar ga ik op bezoek bij een biotech-vriend in *Uttwil*, en samen doen we een rondje Bodensee (260 km) op de pedalen. Van daaruit fiets ik over de San Bernardinopas (2066 meter) naar Lago di Maggiore, naar het hotel van een ouwe schoolvriend Mike die met Ingrid is geëmigreerd. In het Italiaanse bergdorpje Massino Visconti kijken zij vanuit hun aankomende Hotel/BB+ Villa Magnolia over het meer. Ben je hier, dan heb je eigenlijk geen aanvullende trip meer nodig...

INFO ROUTE:

Grofweg zijn er twee bekende fietsroutes die richting Rome gaan: Il y a une Westelijke route, die door De Ardennen, Luxemburg de Eiffel en de Vogezen voert en te zien is op de site van Cycling Europe. Es gibt auch ein Oostelijke route, die eigenlijk de loop van de Rijn volgt, en stroomopwaarts tot ongeveer Frankfurt gelijk opgaat met de Limes route, die ik gedeeltelijk in 2016 gefietst heb. Daarna duikt-ie het Rijndal in naar Basel. Ik zal de Westelijke route afpeddelen, omdat die mij minder bekend is, qua hoogte iets uitdagender is, en hopelijk ook minder toeristisch. Uiteindelijk wordt het een combinatie van verschillende routes, waarbij ik door het oosten van Zwitserland fiets (Bodensee, Chur), en via de San Bernardino pas afdaal naar Lago Maggiore. Check voor de zoomable map de website zelf.

PLANNING:

De voorlopige planning om zaterdagavond 21 juli Uttwil het Bodenmeer te bereiken, is op een dag na niet/wel gehaald (doorstrepen wat van je van toepassing is). Dit betekent gemiddeld 110 km per dag, en totaal 960 km naar het Bodenmeer. Maandag 23 juli ben ik vanuit het Bodenmeer vertrokken om over de Alpen heen te fietsen en donderdagavond 26 juli kwam ik aan bij de zuidwestkant van het Lago Maggiore. Totale fietsafstand was rond de 1500 km zijn geweest

Locatie op het eind van de dag:

Zaterdag 14 juli: 120 km: Vlak na Roermond

Zondag 15 juli: 235 km vlakbij Monschau

Maandag 16 juli 360: vlakbij Roth an der Our

Dinsdag 17 juli 480 km: vlakbij Burtoncourt

Woensdag 18 juli 600 km: vlakbij Lutzelbourg

Donderdag 19 juli: 720 km: boven Selestat

Vrijdag 20 juli: 840 km: vlakbij Lorrach

Zaterdag 21 juli 960 km: vlakbij Flaach

Zondag 22 juli: 1070 km: overnachten bij Bernd und Karin in Uttwil, Bodenmeer

Maandag 23: 1170 km : Chur

Dinsdag 24 : 1240 km : Spluegen

Woensdag 25: 1360 km Bellinzona (Guda)

Donderdag: 26 : 1480: Massino Visconti (overnachten bij Mike en Ingrid)

14 juli 2018

Direct op mijn eerste vakantiedag jakker ik *against all odds* lekker door: vroeg vertrekken en proberen zoveel mogelijk kilometers te maken, om vanuit Wageningen onder Roermond via Duitsland af te snijden naar Aken.

Nieuw voor mij is de veel te uitgebreide campinguitrusting die ik meesleep en dat betekent goed nadenken over wat ik nog meer meeneem. Nee, geen waterpomptang: alles is te koop in Europa, zegt ir. Gerry Wilms, een mede-WUR student uit lang vervlogen tijden, die vanaf Monschau, maandag 16 juli, meefietst op nota bene ook een Santos.

Om 6 uur opgestaan en daarna twee en een half uur aan de kade gewacht totdat de Lexkesveer me over de Rijn kon vervoeren. Grapje. Wel om 6 uur opgestaan maar voordat alle tassen aan de fiets geketend zijn, ben je zo een dik uur verder. Afscheid genomen van mijn schatjes en wiebelend door Wageningen gepeddeld. Precies om 8.15 bij de pont voor idd zijn eerste afvaart. Verder door de Betuwe, en door het Brabantse land. De fiets is in goeie conditie en ik pretendeer dat ik dat zelf ook ben. Een raar geluid hoor ik wel af en toe bij mijn voorwiel. Na een kleine inspectie blijkt dat er telkens dorre blaadjes die vanwege de droogte op de weg liggen, klem komen tussen de aangekoekte mud op het spatlap en het voorwiel. Wilde al direct naar een fietsenmaker... *St. Anthonis, supermooi hier, hoor, maar waar heb je mijn fiets sleutel gelaten..*

Na 70 km een tussenstop in Ysselsteyn, herberg de Peel, precies om 12 uur. Net een broodje gekocht maar moet wachten op 30 Brabantse hongerige hitsige bejaarden die net zijn aangeschoven. Een havo3 klas is er niets bij...?. Moet ook even aan de Benidorm bastards denken.

Tijd om na het opheffen van het zouttekort de Peel weer op te stomen met een zonnetje van 30 graden erbij.

De Peel is best een leuke streek maar de weg is zo kaarsrecht dat mijn stuur vast begint te roesten. Ondertussen begint de zon flink te branden en toch raak ik er een beetje *pale* van. Gelukkig is daar Roermond, en ik verheug me op het mooie centrum waar ik doorheen ga ploegen. Maar niet heus, het kiezelspoor leidt me door de sloppenwijk, de tokkiesbuurt en de woonwageningen. Toch goed om weer even wat cultuur op te snuiven. Vlak voor Roermond kom ik vlakbij een moestuinencomplex een echt *burning man* tuintje tegen: hoe verzin je het. Best apart, mooi gedaan. Na Roermond gaat het licht wel een beetje uit met het fietsen. Ik wilde naar Geilenkirchen want daar had ik een Warm Shower adresje, maar de Duitse camping in de buurt van Vlodrop/Posterholt is aanlokkelijker: mooi meertje erbij. Afgerekend bij de receptie, maar het tentenveldje is bomvol met allemaal partytenten. Het lijkt net of alle

uit Roermond hier staan of dat het hier een Duitse dependance van de zwarte cross is. Heb de groene kikker-tipi op het gras van een bungalow-huisje neergezet. Veruit het ergste zijn de Duitse basisschool kids, die rijden met een skelter gewoon tegen mijn arme kikker-tipi op. Ik gooi ze zo in het meer....

En dan komt het: ik ontdek net dat hier een vrouw staat met een decatlon tentje, uit Rotterdam, die OOK een Santos fiets heeft, met OOK een set van 5 Ortlieb tassen en ze heeft OOK die fiets bij Bart in Elst gekocht en zit OOK in het onderwijs. En ze gaat OOK naar Italië. Schiet mij maar lek. Straks heeft ze OOK een kleinzoon die James heet....of ook een vrouw die Mooniek heet.... Okee ze heeft wel van die rooie tassen, die heb ik niet. Carolien, ik denk dat je dubbel zou liggen als je het zou zien.

Het onvermijdelijke item op een camping: wat ben ik vergeten?? De lichtgewicht camping stoel. Grrr. En ZIJ heeft 'm wel bij zich. Verder is het eigenlijk niet boeiend dat ik 'm mis, hou ik me voor. Ik heb weer ideetjes opgedaan voor mijn fiets, zoals o.a. een houder voor grote waterflessen. We sturen Bart van sector2bikes de onderstaande foto op. Dat moet 'm goed doen.

15 juli 2018

Vanmorgen de tent weer ingepakt, ajuu paraplu gezegd tegen Santos-Eleonora (zij gaat de Oostenlijke Rome route rijden) en on my way naar Geilenkirchen. Daar een flink topontbijt gekregen van een Warm Shower adresje, en dat kwam wel goed uit want zonder eten de eerste heuvels opharken is niet echt een lekker begin. Dank je wel, Salome! Vervolgens de eerste klimtocht naar Aken. Bordje Spaghetti in een simpel Italiaans restaurantje "Vabene" maar donders lekker zeg en maar 8 Euries. Vlak buiten Aken start de Vennbahn. Over de 100 km oude spoorlijn is daar vervangen door een breed fietspad. De een vindt het oersaai, de ander vindt het een enorme uitkomst voor tweewielers. Het voordeel is dat je langzaam van 150m naar 570 m hoog fietst. Natuurlijk kost dat kracht maar de kunst is het om te doseren en niet als een gek het vals plat op te rossen. Goed gezegd, maar na 25 km was de tank wel een beetje leeg bij me, en heb me wel 100 x afgevraagd waarom ik niet 10 kg bagage meeheb ipv 30kg. Of 35 kg. In Roetgen gepauzeerd, flink wat calorieën en potentiële ATP moleculen ingeslagen en zag op de app dat mr. Gerry Wilms al in Monschau was. Die was binnendoor vanuit Eindhoven gereden. Het laatste stuk naar Monschau ging gelukkig als een speer. Sommige stukken waren asfalt maar ook grindweg en karrenspoor.

Vanaf de Vennbahn moest ik vervolgens zowat een ravijn in om af te dalen naar de camping in Monschau. Zonde van al die klim-kilometers dacht ik nog, maar zo moet je niet denken, heb ik me laten vertellen. Typisch Belgische camping, camping Perlenau, en ik zag nog net op tijd dat Frankrijk wereldkampioen werd in de veel te kleine bar. Geert is hier al eerder aangekomen en heeft een goeie tentplek uitgekozen nadat hij eerst half in een horzelnest heeft gestaan en is gaan verkassen met zijn tent. We hebben onze tenten even bekeken en vergeleken, en allebei happy met onze eigen aankoop. 'S avonds koelde het behoorlijk af en ook gelijk heel klam allemaal. Voor 15 Euro een ouderwetse Ardenner/Wiener Schitzel voor de eiwitten verorberd in Monschau zelf, flink gekletst over vroeger (hadden wel een flink aantal jaren moeten inhalen), en op stok, want het internet deed moeilijk en de wifi, die een 40 cijferige code had (is er iemand in deze verlaten streek die misbruik wil maken van het wifi-sigitaal) deed het ook al niet. Camping had ook totaal geen eten, echte aanrader deze toko :-). Om 5 uur werd ik wakker door het gehuil van een baby. De baby bleek vlak voor de tent te zitten en bleek uiteindelijk een krolse kat te zijn. Allemaal niet echt een ramp maar toen er

een Duitser die kat begon aan te halen (5 uur 's morgens met wat tekst erbij....) werd het stukken minder leuk. Om 7 uur opgestaan. Verder prima geslapen in de toch wel koele nacht. Nieuwe slaapzak deed het perfect!

16 juli 2018

Hit the road om half 9 met 14 bolletjes brood en zonder beleg. Geert is een behoorlijk goeie klimmer, weinig bagage mee, ook nog 20 kg lichter en lichtere fiets, dunnere bandjes, dus dat is eigenlijk een kansloze missie om met zijn tweeën te fietsen. Zijn nadeel: iets te dunne bandjes voor een karrenspoor. Dus dat was toch wel in balans. Dacht ik. Zeker in het begin, toen we een karrenspoor terug omhoog moesten. Toen we bij Sankt Vith na een pauze de Vennbahn verlieten, was het direct wel keihard aan de bak. Klimmetjes van 5 km lang 8% maakten wel een duidelijk verschil tussen ons. Ik pak mijn eigen tempo, bergop. Op de vlakke Vennbahn stukken met tegenwind is het zoveel lekkerder fietsen met zijn tweeën vlak achter elkaar, maar heuvel op heb je niets aan elkaar. Het kan juist tegenwerken, als je teveel op de ander hangt en je jezelf opblaast. Geen probleem voor hem om op mij te wachten want meestal ga ik zonder pauzeren direct de afdaling in. Ondertussen vragen we ons af waarom een kudde Belgische padvinders van een jaar of 12 midden op een fietspad zitten terwijl wielrenners er met 40km per uur langsflitsen.

Dat is ook zo gaaf van die Vennbahn: geen ander verkeer dan fietsers. Omdat we behoorlijk breed zijn, fluorescerend, en met zijn tweeën, zorgen de auto's op stukken zonder Vennbahn wel voor ruime bochten om ons heen. Dus geen onveilige wegen. De route is gebaseerd op "Benjamins route naar Rome", en deze meneer heeft goed zijn best gedaan. Anders gaat het met mijn mede-Santos koper Eleonora: ze appte me vanuit haar Rome route, die veel Oostelijker juist langs de Rijn voert: bij het aankomen op haar camping moest ze eerst op het weggaan van de badgasten wachten totdat ze haar tentje op mocht zetten. Dan toch maar teleurgesteld in een dichtbijzijnd hotel gaan pitten. Lekker campingbaas ben je dan.

We scheren langs de bovenkant van Luxemburg en tot twee keer toe hoor ik rare geluiden uit mijn fiets. De eerste kan ik wegspoelen met mijn bidon (kennelijk een vuiltje ergens bij de trapas), de tweede blijft de hele middag irriteren. Morgen er even naar laten kijken. Langs de oostgrens van Luxemburg zakken we naar beneden, met best steile hellingen waarin je niet harder dan 9 km per uur gaat, en dito dalingen met soms 50 km per uur. De Santos doet dit zonder moeite. Uiteindelijk een gemiddelde van 20 km per uur over 110 km gefietst. De rest van de middag fietsen we langs de Our, en het moet even duidelijk worden gezegd: Die hele Ardennen fietsroute vanaf Aken tot en met Luxemburg is geweldig mooi! Prachtige dalen, bossen, beekjes, vergezichten, mooie dorpjes en ruige landschappen. Het is 30 graden dus de flessen water gaan er rap doorheen. Zo'n 5 km na Roth zien we om 5 uur een ANWB camping. We hadden een grote mond over het in het wild kamperen maar deze optie was ook wel prima. Heel weinig mensen nog, het seizoen moet nog beginnen kennelijk. We zorgen in ieder geval voor (nog) meer groen in het landschap... Verder perfect zo veel ruimte. Pizzapuntjes naar binnen gewerkt in het prima restaurant aldaar en het is alweer tijd om de matrassen te laten knarsen. Beide hebben we knarsmatrassen (knarsen is omgekeerd evenredig met het gewicht....) dus dan hoor je gelukkig elkaars scheten niet, zelfs al liggen we 20 meter naast elkaar...

17 juli 2018

Geert en ik proberen zo vroeg mogelijk op te staan maar voordat alles ingeladen is en op de fiets is gemonteerd, duurt het toch nog wel eventjes. Rond half 9 zijn we wel weer aan het fietsen. De route is vaak afwisselend maar soms ook een beetje saai, ja eerlijk zijn. We scheren vervolgens langs de Oostgrens van Luxemburg en veel mooie bosrijke landschappen. Als we in Frankrijk komen is het minder fraai: vervallen huisjes, rommelige oude industrie. Luxemburg heeft het toch qua uiterlijk beter voor elkaar. De heuvels zijn even van een andere orde dan die van de Limes route, 2 jaar geleden en nopen tot een goeie aanpak van het aangaan van een beklimming. Ik ga er meestal als een dolle stier aan, met gevolg dat ik weinig overhoud als ik bovenaan de heuvels uitkom. Ook kan ik 's ochtends meer power verstouwen dan 's middags, en handiger om het wat meer te doseren. De decatlon patta's van 19 Euro's doen het perfect, de zaalvoetbalschoenzool kan prima tegen de puntige spikes van mijn trappers.

Ergens aan de moezel (daar gaan we ook even parallel aan fietsen), duiken we een restaurant in. Het is een restaurant met een Thais accent. Op onze vraag of ze simpel een stukje brood hebben (verdraaid lastige vraag natuurlijk) wordt er glashard nee gezegd. Meer van dit soort vreemde zaken verder (ik vraag naar een milde soep en wijs het tegelijkertijd aan op de kaart, maar de serveerster wil dat ik een scherpe soep neem) maakt dat we snel weer verdergaan. Volgens de ACSI camping app zijn er heel weinig campings in het Franse Noord-Westen gedeelte, maar na een tijdje zoeken is een camping te bereiken, Het is in een wat minder bevolkt gebied, en de heuvels maken dat de krachten wel snel weglekken. We passeren ondertussen een doedelzakspeler midden in de natuur. Prachtig om te horen en uitstekend voor te stellen dat hij dit niet thuis doet....

Tijdens de laatste klimmetjes in de hitte gaat het licht bij mij uit en met droge zoute pizzasmaak crackers zorg ik dat er nog net genoeg energie over is om de camping te halen. Een camping midden in het bos, camping la croix du bois sacker, in Burtancourt, met een prachtig stil meertje. Onbegrijpelijk dat het totaal niet druk is. Ja toch wel: de toiletten zijn Franse kwaliteit en worden maar 1 keer per lichtjaar schoongemaakt. 'S avonds is er via aanbellen bij de camping eigenaresse alleen 2 flessen koude wijn te verzetten, en zonder diner of avondeten rollen we zo onze tent in na een paar glaasjes...

18 juli 2018

Een beetje brak staan we op (hoe kan dat nou), maar wel op tijd. Ontbijt is keiharde stokbrood met wat water. We vervolgen onze weg en proberen terug te keren naar mijn "kiezelspoor". Het eerste bilcontact met het zadel in de morgen is altijd spannend: bijten ze elkaar? Vanmorgen gaat het niet echt lekker, maar gaandeweg de ochtend komt er toch een soort onverwachte diesel naar boven. Ik probeer bij het aangaan van de heuvels aan de voet wat meer in te houden en minder op de max naar boven te klimmen. Om iig wat meer over te houden aan het eind van de dag. In de ochtend diesel ik altijd wel stevig door en doen we om en om kopwerk als de weg dat toestaat (net fietspad) en als er wat hardere wind staat. 'S middags volgt er een dipje en dan is het ook nog eens alle dagen boven de 28 graden. Geert wil eigenlijk wel op tijd aankomen bij campings terwijl ik ook nog wel 's avonds nog wel door zou willen maaien op de pedalen. Toch hebben we een mooi compromis. Het Noord-Westen van Frankrijk met open landschap is nog steeds vrij saai en ook de dorpjes zijn dromerig, niet pittoresk, met heel veel landbouw werkzaamheden. Opvallend is het dat er heel veel gebouwen vervallen zijn maar dat er wel allerlei machines staan te ronken en er veel bedrijvigheid is. Na een enorm langgerekt fietspad langs een kanaal en een meer bereiken we Sarrebourg na 110 km. Mooie stad, druk ook, en het blijkt toch lastig te zijn om een soepje op

een terras te eten: rommelig, te lastig met die fietsen en teveel verkeer: van 12 tot 4 is het best rustig op de weg maar na vijven wordt elke grotere stad een mierennest van auto's. Heel weinig fietsers, alleen racefietsers of jongeren op MTB's. Af en toe komen we stelletjes tegen die net zoals ik totaal volgehangen zijn met fietstassen. We groeten alleen degenen die GEEN elektrische fietsen hebben (grapje). Vlak na Sarrebourg krijgen we de bekende hongerklop en we stoppen bij een kruideniertje. Dit was toch erg bijzonder. Het is bloedheet daarbinnen, heel donker, en een soort dwergvrouw met onvolledig gebit en ravenzwart haar (waar het niet uitgevallen is) mompelt wat waarbij ik maar een enkele voortand mag ontdekken. Ik vraag of ze een koude cola (het verschil tussen froid en chaud weet ik na 4 dagen hitte wel) heeft maar het antwoord is nee. Ik kijk om me heen en tussen alle stapels dozen en rommel ontdek ik een kleine koelkast. Daar zitten 2 cola zero blikkies in. Ijskoud. Ik denk dat ze die voor haarzelf wilde bewaren. Het is in dit soort oude vervlogen winkeltjes wel goedkoop dus ik ga absoluut geen discussie aan, helemaal prima. Maar ik reken ze wel af. Blij dat ik weer buiten sta in de bloedhitte.

Het toetje van de dag is een koel kanaal langs het bos, dat telkens naar beneden gaat, en waar ons moderne GPX-kiezelspoor al stiekem begonnen is aan de Vogezen. Om 7 uur bereiken we de camping met zwembad (nog 20 minuten open dus net op tijd). Deze mensen snappen het: je krijgt een koud gevuld glas mee, en er staan picknicktafels bij de tentplekken. En ja hoor: weer een stel met 2 Santos fietsen. Bij de camping zit een echt geweldig en groot restaurant en we hebben de schade van de vorige dag daarmee ruim ingehaald. Topcamping, alles meer dan goed voor elkaar. Ik zoek de naam op: Camping-Piscine du plan Incline in HenridotrffBurtoncourt. Goed onthouden :-).

Hoe we aan de tientallen liters water komen tijdens de verzengend hete dag? Vullen bij kerkjes (met kerkhoven), die hebben vaak drinkwater. Je wil geen water van 35 graden opdrinken dus direct aanvullen en vrij snel bijtanken onderweg. Zo min mogelijk frisdrank, de cola alleen zero en als je in een dip zit. Eigenlijk moet je zoveel dringen dat je ook altijd wat te plassen hebt. Dat is dus heel veel, bij 35 graden en de hele dag gemiddeld 20 km/uur met 35 kg bepakking de heuvels in. Dat je het even weet.

19 juli 2018

Iets te laat opgestaan. Geert is al aan het pakken, hij gaat dwars door de Vogezen naar het Zuid-Oosten, terwijl ik om de hogere heuvels heen ga rijden, oostwaarts en daarna zuidwaarts. Ik meer kilometers, hij meer bergen, zo lijkt het. We spreken af om elkaar weer laat in de middag te zien bij de kerk van een dorp vlakbij Selestat.

Ik volg het koele kanaal dwars door de Vogezen, een soort *narrow gateway* en veel boottoerisme hier. Al die blote deca's die op het dek zitten, zwaaien naar me. Beide zijn we dan niet jaloers op elkaars situatie, mooi toch! De zadelpijn en een verrekte nekspier (eigenlijk onbekend hoe ik die heb opgedaan) vergezellen me op deze makkelijke doorgang. Ik kan lastig naar links kijken en dan komt mijn bejaardenspiegel goed van pas. Geert lachte me nog uit toen hij voor het eerst mijn Santos zag, nu heeft hij ook een Santos en wil ook nog eens zo'n spiegelkje! Serieus: ik vind het van wezenlijk belang voor mijn veiligheid. Als je ene lompe vrachtwagen in je spiegel ziet, dan kijk je of je eventueel snel de berm in kan. Na deze snelle kanaaltocht kom ik plotseling direct in het centrum van Saverne uit. Er is dikke vette markt, en ik kom er onmogelijk doorheen met die brede bepakking. Ik moet fors omrijden, de hele stad door, om terug te keren op het kiezelspoor. Ik draai na de Vogezen naar het Zuiden en direct begint het weer met de heuvels op en neer te gaan omdat het spoor dicht langs de

Vogezen loopt. De heuvels zijn net zo zwaar als eerst, maar nu daal ik ook minder snel omdat er meer pittoreske dorpjes in de dalen zitten die qua wegen minder veilig zijn, niet mooi geasfalteerd zijn als je daalt. De mooie dorpjes en vakwerk huizen (zoals in dorpjes dichtbij Colmar) vergoeden veel van de voor fietsers onmogelijke kasseien en kopjes. Er zijn toch echt weinig kruideniers, misschien weggedrukt door de Hyper/Supermarchees? Voordat je zo'n grote reus ingaat bedenk je je wel even, en heb uiteindelijk toch maar geen boodschappen gedaan. Genoeg crackers en stokbrood op het achterrek. Tegen het eind van de middag heb ik weer contact met Geert, die uit de heuvelen komt, en zoeken zowel hij als ik de camping op die we in de planning hebben. Na een kwartier gecirkeld te hebben in de voorstad van Selestat blijkt dat de camping is opgedoekt, failliet. 5 km verder is er wel een andere, simpele en rommelige camping in het stadje. Tent uitgepakt en pizza besteld bij zo'n busje dat op de camping komt rijden. We missen de drank nog. Er staat een oude vreemde Duitse ex-Brummi bestuurder met een Volkswagen camper die tot de nok toe volgeladen is met allemaal ouwe meuk. Type ik-kan-echt-niks-weggooien. Malle Pietje maar dan in een bus. De beste man is alleen maar heeft nog wel 2 biertjes over na uitgebreid zoeken in zijn spullen. Gratis, zegt-ie omdat zowel Nederland als Duitsland het zo beroerd gedaan hebben, en we elkaar moeten steunen hierin....hij wordt de nieuwe Duitse bondscoach, zeg ik en dank hem uitgebreid voor de koolhydraten.

Er staat een zwembad pal naast de camping. De installaties blijven die nacht loeien dus lekker rustig is het niet. De grap is dat je door het harde fietsen toch wel in katzwijn valt, herrie of stank of honger, het maakt niet uit. Je kunt vreemd genoeg veel meer hebben. Je bent tevreden met wat water en brood, letterlijk.

20 juli 2018

We vertrekken vrij vroeg en Geert gaat zijn oplaadsysteem uittesten. Via een spoeltje vlakbij de naaf kan hij zijn mobiel opladen. Dat scheelt echt gepruts bij campings, savonds de hele tijd in het toiletgebouw zitten als de receptie of bar dicht is. We rijden door supermooie dorpjes, o.a. dicht bij Colmar en het aantal kastelen en burchten tegen de heuveltoppen geplakt, is niet te tellen.

Het gaat ook dwars door wijnvelden en je ziet van die snoeimachines die alleen de buitenkanten van de druivenstruiken wegmaaien. Het midden, waar de druiven zitten, wordt dan mooi overgeslagen. Mooi landschap, maar dat verandert na een tijdje als we dichtbij Mullhouse komen: saaier, stukken bos en platte graanvelden. Het is zo heet dat je stopt als een sprinkler de weg op spuit. Ook stop ik mijn hoofd geregeld helemaal onder de fonteinen of kranen. Dichtbij Basel wordt het onoverzichtelijk en we plannen om niet bij Basel maar noordelijker, nog in Duitsland te kamperen. In de buitenwijken van Basel begint het dan eindelijk te regenen, er was al telkens donkere lucht die ons achtervolgde vanuit de Vogezen. Geert vind het maar niks om in de grote steden te fietsen. Op zoek naar de camping in de regen en in de stad rijden we tig keer verkeerd. In Lorrach vinden we eindelijk een grote camping en we checken het grote grasveld ivm het naderende onweer. Nu zet ik de tent helemaal met scheerlijnen erbij op, zo strak mogelijk voor als het van boven gaat spoken. We eten een prima pizza in het restaurant en pas laat duiken we op onze matrassen. Vreemde camping, super bureaucratisch, werkt met van die horloges waarmee je de sanitaire voorzieningen in kan komen. De tante aan de receptie (of was het een kerel, het geval zag er enorm onzijdig uit) moest echt alles weten. We willen dus zozegd gaan pitten, maar dat gaat mooi niet op. Pas later begreep ik wat er aan de hand was. Een viertal voetbal fans waren nog tot diep in de nacht aan het tetteren en een gast heeft van 00.00 tot 02.00 wel 200 keer het

woord Arschloch gelald. Je windt je op, je laat winden, je draait je wel duizend keer om het spit, niets helpt. Niemand, ook de gasten veel dichterbij, doen niets. Wel vreemd ergens want die hebben de tenten voor langere tijd opgezet, en die jankvoetbalfans ook. Uiteindelijk valt iedereen, en dus ook een voetbalhooligan, in slaap. Pas later bleek dat FC Basel die avond had gespeeld tegen Skt. Gallen, en had verloren. De eerste competitie wedstrijd. De kereltjes liepen de volgende morgen verdwaasd en schuldbewust naar het toiletgebouw.

21 juli 2018

Geert en ik slaan bij de plaatselijke Lidl nog wat groenvoer in en dan splitten we. Hij rijdt terug naar de Vogezen (de andere opties: meegaan met mij, dor de Jura heen, of via het Rijndal stroomafwaarts naar huis) vindt hij minder interessant. Hij wil de Grand Ballon nog op en dan back home. Ik probeer mijn weg te vinden door de heuvels van Lorrach en rij wel een paar keer verkeerd (het kiezelspoor loopt vanaf Basel veel zuidelijker en die moet ik zien te vinden. Na een fikse afdaling, waarbij de Santos weer goed werk aflevert, kom ik in Rheinfelden. Dan ga ik een aantal malen de grens heen en weer over. Nergens controles. Dikke files maar ik kan telkens zo doorfietsen. Tegen het middaguur doe ik voor de eerste keer echt regenkleding aan. Dat is wel benauwender, maar wel warmer. Ook doe ik de gele grib-grab hoesjes om mijn schoenen. Na flink doorfietsen in Zwitserland richting Frauenfeld stijgt ik 100 meter binnen 3 kilometer, volgens een bord. Dat voel je wel even maar ik weiger op mijn trappers te staan. Sneller verzuring en toch ook dan zoveel krachten op de assen dat ik daar nog even niet mee begin.

Smiddags wat later op de digitale map gekeken en het blijkt dat ik mijn beoogde camping al ruim voorbij ben. Omdat de volgende pas na 30km is, besluit ik om yerug te fietsen naar Flaach, aan de Rijn. Dit is een sjieke grote camping met alles nieuw, groot en een zwembad en natuurmuseum erbij. Net nieuw want de wegen ernaartoe staan niet op mijn recente map. Kost wel 17 Euro maar wel mooie plekken. Ik sta naast een wat oudere Fries, die een Koga fiets heeft met hydraulische remmen maar wel een Rohloff naaf en riem. Ook heeft hij een oplaadsysteem net zoals mijn fietsmaatje van de eerste week. We kletsen flink door over onze equipment: Hij heeft een dure BMC tent en ziet er prima uit. Hij gaat ook naar Italie maar via de Spluegen pas en daarna via de Reitsma route, veel oostelijker, weer terug naar Nederland.

Beiden hebben we wel duidelijk dat we niet samen op gaan fietsen. Dat moet je niet willen in de bergen. Als je heuvel op te hard gaat fietsen om samen op te trekken, blaas je jezelf op. Er staat ook een maffe jonge Zwitser met 2 kinderen naast ons. Hij heeft een soort bananenfiets maar zelf getimmerd. We maken grappen over en weer over het gewicht van onze fietsen en over de veiligheid van die bananen...Not! Met een bordje muesli met water val ik in slaap...

22 July 2018

Zondagochtend weer op pad, waarbij ik het kiezelspoor tot aan Frauenfelden ga volgen en daarna zelf iets noordelijker afbuig naar Uttwil, waar Bernd en Karin een huis en bedrijf hebben. Geen bijzonderheden of het moet zijn dat ik toch verbaasd sta te kijken naar alle tierlantijntjes die de Zwitsers in hun tuin hebben. Veel geïntegreerde roestkleur kunstwerken in combinatie met veel verschillende planten en bloemen zie je in de vaak nette tuinen. Zoveel anders dan in Frankrijk. Een stop bij een tankstation leert me dat ik qua kosten voortaan beter een supermarkt moet gaan plunderen. Smiddags na 3 uur arriveer ik in Uttwil en na de eerste woorden besluiten Bernd Karin en ik dat we direct een duik in het Bodensee nemen. We praten over hun bedrijf in extractie van speciale stoffen uit medicinale planten en over de

regulering in verschillende landen t.a.v. THC en BDH. We zijn nog niet thuis of het begint flink te stormen op het meer en de geplande BBQ wordt een Spaghetti Western. Ik vreet wel 2 porties op, de de credits gaan naar de jongste zoon, Steve, die zich uitgeleefd heeft met dit gerecht. Dan tijd om alle apparaten op te laden. Ik heb die nacht moeite met binnen slapen en doe het raam wagenwijd open

23 juli 2028

Dat is een luxe dat het ontbijt klaarstaat. Ha, dat zouden campings ook eens bij mijn tent moeten doen. Het weer is bewolkt en het miezert. Nooit gedacht dat ik daar naar zou verlangen. Bernd en Karin zijn alweer aan het werk maar Karin blijft toch nog even kletsen (het bedrijf staat 5 meter verder dus die zijn totaal verweven met hun werk). Pas nu blijkt dat Bernd helemaal geen fiets meer heeft dus dat fietsrondje Bodensee houden we elkaar nog te goed. Veel te laat vertrek ik richting de zuidkant van het grote meer. Veel dure huizen en Romanshorn is een best gezellig stadje om doorheen te crossen. Na een tijdje verlaat het pad het meer, en de dreigende regen is ook weer weg. En, totaal onverwachts, kom je Hundertwasser tegen in een klein stadje. Wat was het toch een heerlijk maffe gast. We hebben meer van dit soort lunatics nodig.

Nu volgt er een afwisselend stuk maar dat is zeker niet altijd even positief. Ook heb ik niet voor het eerst moeite met sommige keuzes die Benjaminse heeft gemaakt: soms laat hij me over beroerde rechte kiezelsteenpaden fietsen terwijl de parallel liggend dorpjes minstens zo leuk zijn. De Zwitsers zijn wel veel geduldiger met fietsers dus je kunt best door die dorpjes peddelen. In een keer kom ik bij de Oostenrijkse grens en fiets ik direct naar een kleine buurtsuper om gezonde spullen in de slaan.'

En dus normale prijzen. Het kartonnen bakje past precies achterop het rekje en daar fiets ik een flink aantal dagen nog mee totdat hij het begeeft. Vervolgens flits ik Liechtenstein in en Iris zou haar ogen daar uitkijken met al die patserbakjes. Eigenlijk niet eerlijk. De gemiddelde Zwitser heeft wel aandacht aan zijn wagentje en zeker ook aan zijn velgen. Alle auto's klinken pittiger dan die van ons (je wil niet stil komen te staan halverwege een steile berg). Vaduz, de hoofdstad van dit groothertogdom, is ook wel leuk, maar ik kende het al via een eerdere vakantie. De Rijn, die we kennen als een brede rivier, loopt nog steeds naast me mee, maar is wel een stukje slanker. Ik kom op een soort dam terecht naast de Rijn en vanwege wind mee word ik een soort zeilboot op wielen en dan gaat het hard. Veel sportievelingen op de weg, en ik vraag me af wanneer ik nou eindelijk moet gaan klimmen. Ik vergeet dat de 250 meter stijging ik al ongemerkt te pakken heb. Dan kom ik Chur binnen en cirkel even lekker door de binnenstad en door wat gezellige straatjes.

Na een tijdje zoek de camping op. Dat blijkt een mengelmoesje te zijn van Dauergaeste en trekkers. Wel een prima canping, alleen een paar Nederlandse motorrijders waarmee ik aan de klets raak. Deze camping ligt pal aan de snelweg dus ik doe maar net alsof het een waterval is..

24 juli 2018

Dinsdag dan vertrokken uit Chur, en ik dacht dat de 55km van vandaag, ondanks de verwachte stijging, wel te doen zou zijn. Ik was Chur nog niet uit of het begon giftig omhoog te lopen. En dat over een karrespoor met ook grotere stukken steen. Ik was nog niet eens een halve kilometer bezig of het spoor vertakte en werd nog steiler. Er kwam net een zwitserse

wandelaarster aanlopen en wilde me weer naar het dal wijzen. Ze snapte er niks van dat ik de Polen-weg juist op moest. Dit pad is door Poolse arbeiders uitgehakt om toch door de bergen te kunnen lopen. Muggen en veel vlinders zwermen om mijn bezwete kop als ik de fiets echt moet duwen omdat ik al bij de lichtste versnelling al doorslip. Na een tijdje vlakt het wat af en ben ik echt hoog boven de Rijn beland met echt mooie uitzichten. Afdalen is er niet meer bij en het water gutst uit de poriën. Ik moet denken aan wat Geert had gemeld: zorg dat je altijd om de zoveel tijd iets te zeiken hebt. Vaak bijvullen van de 2 bidons en ook letten of je voldoende zout bijvult. Ik kom in Thusis aan en pauzeer even en begin weer te stijgen op een doorgaande weg. Nu moet ik ook slecht verlichte tunnels door van rond de 200 meter lang door. Ik doe mijn mijnwerkerslampje op mijn hoofd en zet mijn achterlicht op knipperen. Na de eerste tunnel (wat klinken voorbijknallende motorrijders enorm hard in zo'n tunnel) staan een vrouw en dochter met 2 fietsen aan de kant. Als ik ze inhaal vragen ze of ik een verloren lichtje van een van hen in de tunnel heb gezien. Nee dus. Daarop is een van hen teruggefietsd om in de tunnel te gaan zoeken.....tsja..

Het gaat nu weer steil omhoog en behalve een gemeentendienst vrachtwagentje die telkens voor mijn neus de borders schoon aan het maken was, en die ik telkens linksom moest passeren, ging het in goeie maar vermoeiende kadans naar boven. Soms was een weghelft afgezet en om en om eenrichtingsverkeer gemaakt met 2 stoplichten aan de kopse kanten. Gelukkig wel met een sensor die de wachtende tegenliggers laat wachten totdat die slome klimmer weer uit de reparatiezones was gekomen. Na 800 meter klimmen die dag bereik ik Spluegen, een bergplaatsje en ga op het tentenkamp staan. Je ziet vanaf de camping de serpentinestukken naar de Spluegen pas omhoog lopen. Die avond praat ik met een vader en zoon die een rondje Rome doen: westelijke route heen en oostelijke route terug. De sfeer zit er goed in en we gaan vroeg pitten, en ik maak als avondeten de laatste muesli met melk. Dat scheelt ook in gewicht voor de dag erop. Het wordt die nacht niet warmer dan 10 graden terwijl ze in Nederland met een hittegolf kampen.

25 juli 2018

Plassen? Gewoon snachts in je bidon dan hoef je ook niet uit je tent. En zeker na een koude nacht. Om half 7 opgestaan en alles in orde gemaakt. Dat is al een heel ritueel en wie schreef er niet in een artikel in de NRC dat een wandel-fiets- vakantie griezelig veel op werken lijkt..

De avond ervoor hebben andere fietsers mijn San Bernardino plan uit het hoofd gepraat omdat ze tijdens hun overtocht veel last hadden van vrachtverkeer en campers etc. Ik moet dat toch met een korreltje zout nemen. Daarom kies ik voor deze pas en niet de Spluegen pas, omdat-ie minder steil is en meer geleidelijk naar ook rond de 2100 meter stijgt. Inderdaad rij ik op vals plat nog een 20 tal kilometers door vana Spluegen, waarbij ik veel militairen zie die oefenen met jeeps loodrecht tegen een bergwand oprijden, en het opblazen van rotsblokken. Dat galmt trouwens lekker door tussen de bergen. Het is behoorlijk fris, en net te doen in je Decathlon fiets-shirt. Onderaan de pas begint het te klimmen in serpentes en ik ben dan erg benieuwd naar hoe zwaar het zal zijn.

Zoals Geert had uitgevogeld en zoals je op de hoogtekarten ziet, is deze hindernis minder steil dan verwacht. Ik probeer telkens een vaste kadans te pakken, en natuurlijk heb je telkens een moment van "waar doe ik dit eigenlijk allemaal voor". Met telkens even een stop om de 200 meter stijging kom ik boven de boomgrens uit, en in 2 uur tijd bereik ik de pas. Telkens als je weer start kom je tot een bepaald soort verzuringsmoment, waarbij je dan even loslaat, waarna je daarna weer veel spierspanning kunt tolereren. Het is dan ook meer een conditie

beperking en hartslag stijging, dan een spierblokkade, die je doet stoppen. Veel foto-momenten bij het bord met de hoogte van de pas, en ik moet echt de windstopper aandoen.

Naar beneden is zoals verwacht voor alle ledematen gemakkelijk behalve voor mijn vingers. Continu hard doorknijpen bij de bochten, en goed uitkijken voor kuilen. Maar het verkeer is echt minimaal en totaal geen probleem. De route besluit op een gegeven moment niet meer de standaard grote weg te volgen met de afdaling, maar ook kleine slingerpaden, die telkens onder de B-weg duiken. Snel stijgt de temperatuur van rond de 11 graden naar boven de 30 graden, en de tegenwind in het dal neemt ook toe. Bellinzona is dan toch iets verder weg dan gedacht, en de hitte, toenemend autoverkeer en tegenwind zorgt voor vertraging. Volgens de ACSI site is er een camping tussen Bellinzona en Locarno, en daar ga ik voor. Dit blijkt een simpele camping met een zwembad en dus veel jong spul met veel herrie. Geen enkel probleem, alleen maar levendig. Ik bestel een pizza, en ga vroeg op stok. Samenvattend was deze etappe wel vermoeiend en lang, maar niet zo giftig als van Chur naar Splügen. Het stijgingspercentage naar de San Bernardino is over het algemeen hetzelfde, en ligt rond de 5-8 procent, als ik de ervaringsdeskundigen mag geloven. Aan de Italiaanse kant is de route veel steiler en als je vanaf Bellinzona komt ben je wel even strak bezig.

26 juli 2018

Als een dief in de nacht breek ik de tent op om half 6 (ik sta vlakbij een caravan omdat er daar een stroompunt is dat ik rechtstreeks kan gebruiken voor mijn mobieltje). Om 7 uur rij ik weg, en wil via de buitenwijken van Locarno de bergen in gaan ten oosten van het Lago Maggiore. Hier heb ik zelf het kiezelspoor gemaakt (en niet Benjaminse), en ik mag er dus ook lekker van afwijken als ik wil. Terwijl ik dichtbij Locarno kom, pieker ik over het rare van dat ik weer 600 meter zou moeten stijgen, de heuvels is, terwijl het zo mooi is aan de Lago Maggiore. Het alternatief t.a.v. een omweg in de bergen is ofwel de oostelijke ofwel de westelijke route langs het meer. Ik weet dat de westelijke route met veel krappe bochten gepaard gaat en dat er voor fietsers nauwelijks ruimte is langs het voortrazende vrachtverkeer. Onbekend is de oostelijke kant, maar ik ga ervoor. In uiterste nood kan ik altijd de bergen nog invluchten. Het blijkt dat de eerste kilometers prima gaan, en opnieuw is mijn spiegel mijn beste vriendje: telkens als er een zware vracht aankomt van achteren, spring ik op de stoep (waarom riskeren van een platwals) of op het trottoir. Op een gegeven moment gaat de weg voor de Zwitsers-Italiaanse grens over op snelweg, en ik besluit om het uitgestelde ontbijt te vieren in Italië (want goeikoper). Dat duurt nog wel even een 20 km, en na de grensovergang is er nog geen fatsoenlijk dorpje (en spelling) te bekennen.

Pas halvevege het meer, in Luinolago, duik ik een donker klein supermarktje in (wat eigenlijk een bakkertje is). Het gebruikelijke recept: kaasplakken, bruine bolletjes, hamplakjes en tomaten, zorgt ervoor dat ik er weer eventjes tegenaan kan. Ondertussen heb ik contact met Mike en Ingrid, en op mijn vraag of ik bij Ispra de boot moet pakken, de volgende ochtend, antwoordt Ingrid dat ik beter bij Laveno-Mombello de auto-veerdienst kan pakken. Ik draai na een uur de haven in en juist dan staat er een veerdienst voor me klaar naar Verbania.

In Verbania is het water op, maar om een of andere manier toch lastig om dat aan te vullen in een drukke stad waar alle pompen en supermarkten een siesta houden. Ik stijg weer de heuvels in, en koop twee zoete meloenen bij een oud mannetje aan de kant van de weg. Ik heb nog nooit een meloen zo snel leegegeten (leegegezogen). Vervolgens bedenk ik me dat collega/afdelingeleider Marnix Hoogteijling wel erg dichtbij is: hij campeert op Lido Toce, in een soort inham tussen het noordelijke en zuidelijke gedeelte. Ik heb een uurtje bij hem en

zijn gezin een koud biertje gepakt (de enige die nog over was, dankjewel Sander!), en even naar het meer gekeken. Topplek, en aanrader voor een volgende keer.

Ik vervolg mijn weg naar Stresa, en daarna volgt nog een soort eindbeklimming waar ik wel even 250 meter zal moeten stijgen, na 90 km op de pedalen. Dit blijkt echt niet mee te vallen, omdat de binnenwegen veel steiler zijn dan bv. de San Bernardino pas, en de auto's af en aan jakkeren. Hier moet ik echt een flink aantal keren stoppen en goed letten op mijn hartslag en Italiaanse spoilers. Uiteindelijk kom ik tegen een uur of 7 's avonds aan op Villa Magnolia Maggiore, een voormalig Motorlodge, en nu een B&B plus in wording.

Het blijft een vreemde gewaarwording, omdat ik een half jaar geleden hier ook was, en dat duurde met de camper natuurlijk ook wel even om dat te bereiken. De tweede dag erna heb ik met Mike een tocht in de heuvels gemaakt, zonder bepakking: ik op de Santos, hij op een siksplinternieuwe MTB. We waren beide dik tevreden met onze condities en fietsen: Ik was op de asfaltstukken goed in vorm, en hij vooral op de berghellingen met veel reliëf die we lopend in het onweer hebben gekraakt.